

I

Ethan Frye orgyilkos egy ládának támaszkodott a Covent Garden Market árnyékaiban, csaknem teljesen rejtve a kereskedők kordéi között. Karját keresztbe fonta mellkasán, állát egyik kezén támasztotta meg, fejét palástjának jókora, puha csuklyája takarta. És csak állt ott csendben, mozdulatlanul, ahogy a délután lassan estébe fordult. És figyelt. És várt.

Szokatlannak számított egy orgyilkostól, hogy ily módon nyugtassa állát fegyverfogató kezén, különösen, ha éppen viselte rejtett pengéjét, mint most Ethan: a vége centikre volt csupán védtelen torkától. A könyöke közelében helyezkedett el az a könnyű, de rendkívül erős rúgós szerkezet, amelyet arra terveztek, hogy előugrassza a borotvaéles acélt; csuklójának megfelelő rándulására azonnal aktiválódik. Bizonyos értelemben Ethan kést tartott a saját torkához.

De hát miért tenne ilyet? Elvégre még az orgyilkosok körében is előfordultak balesetek és szerkezeti meghibásodások. Biztonságuk érdekében a Testvériség tagjai rendszerint távol tartották kezüket az arcuktól. Jobb, mint a megszegyenülés vagy valami még rosszabb.

Ethan azonban egészen más volt. Nemcsak azért, mert gyakorlott kémelhárítónak számított – márpedig állá erősebb karján nyugtatása a potenciális ellenségek megtévesztésére

szolgált –, hanem azért is, mert sötét elégtétellel kísértette a veszélyt.

Így aztán állával a kezén ült, és figyelt, és várt.

Nocsak, gondolta, *ez meg mi?* Felállt, és ahogy áttekintett a ládák közt a piactérre, életre keltette ellazult izmait. A kereskedők elkezdtek összepakolni. És történt valami más is. A játszma elkezdődött.

2

Nem messze Ethantól egy Boot nevű fickó ólálkodott az egyik sikátorban. Viseltes vadászkabát és szakadt kalap volt rajta, és egy zsebórát tanulmányozott, amelytől az imént fosztott meg egy úriembert.

Boot nem tudta, hogy új szerzeményét hajdani tulajdonosa éppen ezen a napon kívánta elvinni az órajavítóhoz oly okokból kifolyólag, amelyek hamarosan komoly hatást gyakorolnak Ethan Frye, Boot, egy magát Szellemnek hívó fiatalember, illetve más, a Templomos Rend és az Orgyilkos Testvériség közti örök küzdelemben részt vevő emberek életére. Boot nem tudta, hogy a zsebóra pontosan egy órát késik.

Eme információ hiányában önmagával meglehetősen elégedetten csukta össze. Ezután kióvakodott a sikátorból, szétnézett balra és jobbra, majd megindult a lassan elnéptelenedő piactéren. Fejét vállai közé húzva, kezét a zsebében nyugtatva haladt, hátrapillantva közben, hogy nem követik-e, majd elégedetten folytatta útját, és a Covent Gardent elhagyva belépett a St. Giles nyomornegyedébe.

Szinte azonnal megérezte a változást a levegőben. Csizmája sarka eddig köveken kopogott, most azonban belesüllyedt az utca trágyájába, és rothadó zöldség meg emberi salakanyag szagát verte fel. Vastagon borította a járdát, megült a levegő-

ben. Boot a szájára és az orrára húzta a sálját, hogy valamelyest védje magát a bűztől.

Pár lépés erejéig egy farkasszerű kutya loholt a nyomában, bordái kilátszottak összezsugorodott gyomra fölött. Éhes, véreres szemmel, könnyörögve nézett rá, de Boot félrerúgta, mire az állat eliszkolt. Nem messze egy zsinórral összefogott rongyokat viselő nő ült egy ajtóban, és kisbabáját a mellén nyugtatva vizslatta őt üveges, halott nyomortanya-tekintetével. Talán egy prostituált anyja, aki várja, hogy lánya visszatérjen a napi keresettel, és jaj neki, ha üres kézzel állít haza. Vagy talán egy csapat tolvaj és rabló vezetője, és éppen a napi zsákmány érkezésére vár. Vagy talán éjszakai szállásokat ad ki. Itt, a nyomornegyedben az egykor pompás házakat kis lakásokká alakították, hogy éjszakánként menedékkül szolgáljanak a rászorulóknak: szökevényeknek és családoknak, kurváknak, kereskedőknek és munkásoknak – bárkinek, aki fizetni tudott egy talpalatnyi helyért a padlón, vagy, ha szerencséje és elég pénze volt, egy ágyért, de a legtöbбекnek be kellett érniük a matracként szolgáló szalmával és fahulladékkal. Nem mintha egyébként alhattak volna egy jót ilyen körülmények közt: a padlón egy centi sem maradt szabadon, az éjszakát babasírás hangja töltötte meg.

És noha az itt fekvő emberek közül sokan nem tudtak vagy nem is akartak dolgozni, néhányuknak azért volt foglalkozása. Kutyákat képeztek ki, vagy madarakkal kereskedtek. Vizitormát, hangyát, szittyót vagy heringet adtak el. Utcai árusok voltak és utcaseprők és kávéfőzők meg plakátragasztók és transzparenshordók. Portékájukat magukkal hozták a szállá-

sokba, tovább rontva annak zsúfoltságát és a bűzét. Éjszakára a házakat bezárják, törött ablakait rongyokkal és újságpapírokkal tömik be, hogy óvják a szállásokat a füstöt okádó várostól. Az éjszakai levegő már egész családokat fullasztott meg. Legalábbis azt beszélték, és a szegénynegyedben csak a pletyka terjedt a járványoknál is gyorsabban. Így aztán Florence Nightingale prédikálhatott, amit csak akart, a nyomortanya lakói köszönték szépen, inkább zárt ablakok mögött aludtak.

Aligha lehet hibáztatni őket, gondolta Boot. Ha a szegénynegyedben élsz, komoly esélyed van az elhalálozásra. A betegség és az erőszak itt mindennapos dolog. A gyerekeket az a veszély fenyegeti, hogy megfulladnak, amikor a felnőttek rájuk fordulnak álmukban. A halál oka: ráfekvés. Hétfvégenként fordul elő a leggyakrabban, amikor elfogy az utolsó csepp gin, amikor kiürül az összes kocsmá, és anyu meg apu hazabotorkálnak a sűrű ködben, fel a csúszós kőlépcsőn, át az ajtón és be a meleg, bűdös szobába, ahol végre álomra hajthatják a fejüket...

Majd reggel, amikor a nap már felkelt, de a szmog még nem oszlott el, a nyomortelep a szeretteiktől megfosztottak jajveszékeléseitől visszhangzik.

Boot beljebb hatolt a szegénynegyedben, oda, ahonnan a magasabb épületek még a hold leghalványabb fényét is kiszorítják, a lámpások pedig alattomosan ragyognak a köd ölelésében. A férfi rekedt énekhangot hallott kiszűrődni egy pár utcával odébb álló kocsmából. Az ének néha felerősödött, ahogy az ajtó kivágódott, hogy részegeket hányjon ki magából.

Ebben az utcában azonban nem sorakoztak kocsmák. Csak újságpapírral betömött ajtók és ablakok, szárítókötelekről egy hajó vitorláiként csüngő ruhák, és a távoli énekszót leszámítva Boot pusztán a folyó víz hangját és a saját légzését hallotta. Teljesen egyedül volt.

Legalábbis azt hitte.

És most még az a távoli énekszó is elhallgatott. Csak a csöpögő víz verte fel az éj csendjét.

Neszezés hangjára rezzent össze.

– Ki van ott? – kérdezte, de rögtön tudta, hogy egy patkányt szólított meg, és hát nem szép, amikor annyira félsz, hogy egy rágcsáló ugraszit ki a bőrödből? De bizony, nagyon szép.

Csakhogt ekkor megint meghallotta a zajt. Megpördült, sűrű levegő táncolt és örvénylett körülötte, mintha csak függönyként akarna szétnyílni előtte, és egy pillanatra mintha meglátott volna valamit. Valaminek a sugallatát. Egy alakot a ködben.

Aztán még mintha légzésre lett volna figyelmes. A sajátja rövid és gyors volt, mintha levegőért kapkodott volna, ez a másik viszont hangosnak és egyenletesnek tűnt – de honnan jött? Az egyik pillanatban mintha előtte lett volna, a másikban pedig mögötte. Megint az a neszezés. Összerezzent egy csattanásra, de csak felülről, az egyik lakásból jött. Egy pár vitatkozni kezdett – a férfi megint részegen jött haza. Nem, a nő jött megint részegen haza. Boot megengedett magának egy halvány mosolyt, és kissé megnyugodott. Hát nem megriasztja néhány kísértet, pár patkány és két öreg szerető viszálya? Mi jöhet még?

Megfordult, hogy folytassa útját. Ebben a pillanatban a köd szétnyílt előtte, és kilépett belőle egy palástos alak, aki, még mielőtt Boot bármit is reagálhatott volna, megragadta, majd hátrahúzta a kezét, mintha csak meg akarná ütni, ám ehelyett megrántotta a csuklóját, és ruhaujjából lágy kattanással egy penge lövellt elő.

Boot ijedten lehunyta a szemét. Amikor kinyitotta, a palástos férfit látta a szemgolyójától centikre lebegő penge mögött. Összevizezte magát.

3

Ethan Frye engedélyezett magának egy pillanatnyi elégedettséget pengéje pontosságát látva – aztán kirúgta Boot alól a lábát, és letaszította foglyát a koszos utcakövekre. Az orgyilkos leguggolt, és a térdével szorította a földhöz a férfit, pengéjét közben a torkának nyomta.

– És most, barátom – vigyorgott –, kezdjük azzal, hogy elárulja a nevét.

– Boot vagyok, uram – nyafogta a férfi, ahogy a kés fájdalmasan a húsába vájt.

– Jól van. Jól teszi, hogy az igazat mondja. Mit szólna, ha csevegnénk egyet?

Boot megremegett alatta. Ethan ezt beleegyezésnek tekintette.

– Éppen egy pornográf nyomólemezt készül átvenni valakitől, nincs igazam, Mr. Boot? – A férfi tovább remegett. Ethan ezt ismét igennek vette. Eddig minden rendben. Az információja helyesnek bizonyult; ez a Boot kapcsolat volt egy alvilági lánchoz, amelynek végén erotikus nyomatokat terjesztettek London bizonyos kocsmáiban. – És a Jack Simmonsban kell átvennie ezt a pornográf nyomólemezt, nem igaz?

Boot bólintott.

– És hogy hívják a fickót, akivel találkoznia kell, Mr. Boot?

– Azt... azt nem tudom, uram...

Ethan elmosolyodott, és még közelebb hajolt Boothoz.

– Drága fiam, maga hazugnak még rosszabb, mint küldöncnek. – Egy kicsit megnyomta a pengét. – Érzi, hol van az a penge? – kérdezte.

Boot pislogással jelezte, hogy igen.

– Az ott egy artéria. A nyaki verőere. Ha felnyitom, az egész várost vörösre festi, barátom. Na de legalábbis ezt az utcát. És hát ezt egyikünk sem akarhatja. Miért is tennénk tönkre egy ilyen kellemes estét? Mi lenne, ha inkább elcsiripelné, hogy kivel kell találkoznia?

Boot pislogott.

– De megöl, ha elárulom magának.

– Lehetséges, ám ha nem mondja meg, akkor én ölöm meg, és jelenleg csak egyikünk szorít kést a torkához, az pedig nem ő, ha nem tévedek. – Ethan még jobban megnyomta a kést. – Döntsön, barátom. Most hal meg, vagy később?

Ethan ekkor zajt hallott balról. Fél másodperccel később már a kezében tartotta a Coltját, és az új célpontot kereste, miközben a penge továbbra is Boot torkának nyomódott.

Egy kislány tartott hazafelé a kúttól. Elkerekedett szemmel, egyik kezében egy mocskos vízzel teli vödörrel állt előtte.

– Elnézést, hölgyem, nem kívántalak megijeszteni – mosolygott rá Ethan. Revolverét visszacsúsztatta palástjába, majd megmutatta üres kezét a lánynak, hogy tudja, nem jelent rá fenyegetést. – Csak banditáknak és tolvajoknak van tőlem félnivalójuk, olyan embereknek, mint ez itt. Talán visszatérhetnél a szállásodra. – Ethan egy intéssel útjára bocsátotta,

ám a lány nem ment sehová, csak állt ott, és bámulta őket piszkos arcából fehéren kiváló, félelemmel teli szemével.

Ethan magában szitkozódott. Semmi szüksége nem volt közönségre. Főleg nem egy kislányra, aki végignézi, ahogy kést szorít egy férfi torkához.

– Jól van, Mr. Boot – mondta Ethan halkabban. – A helyzet megváltozott, így hát kénytelen leszek *ragaszkodni* hozzá, hogy elmondja, kivel kell találkoznia...

Boot szólásra nyitotta a száját. Talán meg akarta adni Ethannek az információt, amelyre kíváncsi volt. Vagy talán azt készült közölni vele, hová dughatja fel a fenyegetéseit. Vagy még valószínűbb, hogy csak nyafogni akart, mondván, fogalma sincs.

Ethan sosem tudta meg, mert éppen amikor Boot már megszólalt volna, az egész arca széthullott.

Ez egy szempillantással azelőtt történt, hogy Ethan meghallotta a lövést, mire legurult a holttestről, előhúzta a revolverét, és már hallotta is a második durranást, és túl későn jutott eszébe a lány, mert mire odakapta a fejét, éppen látta, ahogy mellkasából vért spriccelve megpördül, és elejti a vödörét – már az előtt belehalt az orgyilkosnak szánt lövésbe, hogy a teste földet ért volna.

Attól tartva, hogy egy másik láthatatlan ártatlant talál el a ködben, Ethan nem merte viszonzni a tüzet. Feltérdelt, és magát megacélozva várta az újabb lövést, a sötétségből érkező harmadik támadást.

De nem jött. Helyette futó lábak hangját hallotta, így letörölte arcáról a csontszilánkokat és az agydarabkákat, pisztolytáskájába csúsztatta a Coltot, visszarántotta rejtett pengéjét a

tokjába, majd felugrott a falra. Csizmája épphogy megkapaszkodott a nedves téglákon, kezével máris megragadott egy lefolyót, hogy felmásszon rajta a tetőre, ahol rálelt az éjszakai ég fényére, és megindult a menekülő merénylő lábdobogásának nyomában. Így lépett be Ethan a nyomornegyedbe, és úgy tűnt, így is fog távozni onnan: kis ugrásokkal egyik tetőről a másikra, könnyörtelenül és csendben követve célpontját a telepen át, lelki szemei előtt a kislánnyal, orrlýukaiban Boot agyának fémes szagával.

Most csak egyvalami számított. Hogy még azelőtt a gyilkosba mélyessze pengéjét, hogy felkel a nap.

Lentről hallotta, ahogy a merénylő csizmái koppannak és vizet vernek fel az utcaköveken, Ethan pedig halkán követte őt, nem látva ugyan a célpontját, de tudva, hogy beérte. Amikor egy épület széléhez jutott, és úgy vélte, kellő előnyre tett szert, leugrott az oldala mentén, és az ablakpárkányokat használva ereszkedett le az utcára, ahol aztán a falhoz simulva várakozott.

Pár másodperccel később meghallotta a futó csizmák hangját, majd a következő pillanatban a köd kavarni kezdett, mintha csak bejelentené az új érkezőt, és valóban fel is bukkan egy öltönyös, vaskos bajszú, oldalszakállú férfi.

Pisztoly volt nála. Nem füstölgött, de akár füstölöghetett is volna.

És bár Ethan később azt mondja majd George Westhouse-nak, hogy önvédelemből csapott le, nem lesz teljesen őszinte. Ő rendelkezett a meglepetés erejével, így megtehetette volna – és meg is kellett volna tennie –, hogy pusztán lefegyverzi a

merénylőt, és kikérdezi, mielőtt megöli. Ehelyett a pengéjét egy bosszúszomjas mordulással egyenesen belemártotta a gyilkos szívébe, és némi elégedettséggel szemlélte, ahogy célpontja szemében elhal a fény.

És Ethan Frye orgyilkos ezzel hibát követett el. Óvatlanul cselekedett.

– Úgy terveztem, hogy kiszedem Bootból a szükséges információt, majd átveszem a helyét – mondta Ethan George Westhouse orgyilkosnak a következő napon, miután befejezte történetét –, de nem számoltam vele, hogy Boot elkésett a találkozóról. Késett a lopott zsebórája.

George Croydonbeli otthonának szalonjában ültek.

– Értem – válaszolta George. – Mikor jöttél rá?

– Hű, lássuk csak. Pont akkor, amikor már túl késő volt.

George bólintott.

– Milyen fegyvert használt?

– Egy Pall Mall Coltot, hasonlót, mint az enyém.

– És megölted?

Az ezt követő csendet a tűz ropogása és szikrázása töltötte be. Mióta kibékült a gyerekeivel, Jacobbal és Evie-vel, Ethan megfontoltabb lett.

– Meg bizony, George, és nem is érdemelt ennél többet.

George rosszallóan nézett rá.

– Ennek semmi köze ahhoz, hogy ki mit érdemel, te is tudod.

– De az a kislány, George... látnod kellett volna. Olyan picike volt. Talán feleannyi időse, mint Evie.

– De akkor is...

– Nem tehettem mást. Pisztolyt tartott a kezében.

George aggodalommal és szeretettel nézett régi barátjára.

– Akkor most mi is történt, Ethan? Azért ölted meg, mert megérdemelte, vagy azért, mert nem volt más választásod?

Ethan már legalább egy tucatszor megmosta az arcát és kifújta az orrát, de mintha még mindig érezte volna magán Boot agyának szagát.

– Miért kellene a kettőnek feltétlenül kizárnia egymást? Harminchét éves vagyok, láttam már halált bőven, és tudom, hogy az igazság, a jogosság és a büntetés bőven másodlagos szerepet játszanak a harckészséghez képest, mely pedig a szerencse alárendeltje. Az számít igazán, amikor Fortuna feléd fordítja orcáját. Amikor a gyilkos golyója célt téveszt, amikor óvatlan mozdulatot tesz, te pedig megragadod az alkalmat, még mielőtt Fortuna ismét elfordulna tőled.

Westhouse azon tűnődött, mégis kit akar átverni a barátja, de úgy döntött, nem firtatja tovább a dolgot.

– Akkor hát nagy kár, hogy meg kellett ölnöd. Alighanem jó lett volna megtudni róla ezt-azt.

Ethan elmosolyodott, és gúnyosan úgy tett, mintha letörölné az izzadságot a homlokáról.

– A szerencse megajándékozott. A nála talált fotográfiai nyomólemezzel egy felirata azonosítja a fotográfust, így megbizonyosodhattam róla, hogy ő és a halott egy és ugyanaz, egészen pontosan egy Robert Waugh nevű ember, akit kapcsolatok fűztek a templomosokhoz. Erotikus nyomatai részben nekik készültek, részben viszont a nyomortelepeken és a kocsmákban is terjesztette őket Booton keresztül.

George halkan füttyentett.

– Mr. Waugh igen veszélyes játékot játszott...

– Igen is és nem is...

George megpiszkálta a tüzet.

– Hogy érted?

– Úgy, hogy arra számított, ez a két világ úgysem fog érintkezni egymással, és be is jött a számítása. Ma ismét jól megnézhettem magamnak a nyomornegyedet, George. Eszembe juttatta, milyen körülmények közt élnek a szegények. Az ő világuk olyannyira távol esik a templomosokétól, hogy azt is nehéz elhinni, ugyanabban az országban vannak, nemhogy ugyanabban a városban. Ha engem kérdezel, a barátunk, Mr. Waugh teljes joggal hihette, hogy elágazó üzleti érdekeltségei sosem fogják egymás útját keresztezni. A két világ, amelyben dolgozott, ellentétes pólusokat alkot. A templomosok semmit sem tudnak a nyomortelepekről. Ők a folyón, a szegények vizeit bemocskoló gyárok fölött élnek, széliránnyal ellentétesen a levegőt szennyező szmoghoz és füsthez képest.

– Ahogyan mi is, Ethan – mondta szomorúan George.

– Akár tetszik, akár nem, a mi világunk az úriemberek klubjából, a szalonokból, a templomokból és a tanácsstermekből áll.

Ethan belebámult a tűzbe.

– Nem mindnyájunké.

Westhouse elmosolyodott, és bölintott.

– A Szellem nevű emberedre céloz? Gondolom, eszedben sincs elmondani, ki ő, és mit csinál.

– Ez maradjon az én titkom.

– Miért hoztad hát szóba?

– Nos, azért, mert előálltam egy tervvel, amelyben szerepet szánok neki, és a nemrég elhunyt Mr. Waugh-nak is. Ha minden jól megy, és a Szellem elvégzi a dolgát, lehet, hogy rátehetjük a kezünket arra az ereklyére, amelyet a templomosok keresnek, az Éden Darabjára.